

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobkyně: **Vaberg spol. s r.o.**, IČO 41691041
sídlem Bořivojova 694/108, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátkou JUDr. Hanou Záveskou
sídlem Blahoslavova 186/II, 293 01 Mladá Boleslav

proti

žalované: **Harvardský průmyslový holding, a.s. - v likvidaci**, IČO 44269595
sídlem Uhelný trh 414/9, 110 00 Praha 1
zastoupená JUDr. Evelynou Lojdovou, advokátkou
sídlem Pařížská 67/11, Praha 1 - Josefov

o zaplacení 1 377 052 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. září 2019, č. j. 39 C 164/2017-135

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé ad I. a ve výroku o nákladech řízení ad III. **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 35 304,22 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Vápeníková

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku částku 1 377 052 Kč s úrokem z prodlení v tomto výroku specifikovaným (výrok I.), zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni úrok z prodlení z částky 95 832 Kč od 16. 1. 2017 do 16. 2. 2017 a z částky 36 300 Kč od 17. 2. 2017 do zaplacení (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 191 725,14 Kč k rukám jejího právního zástupce (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení této částky z titulu mandátní smlouvy ze dne 1. 9. 2011, předmětem mandátní smlouvy byla spolupráce při dohledávání, specifikování a zpeněžování movitého a nemovitého majetku žalované, vystavené faktury byly zpočátku proplaceny, od poloviny roku 2015 se platební morálka žalované zhoršila, od srpna 2016 již nebylo zaplaceno ničeho, k zaplacení zůstává žalovaná částka. Následně došlo k uznání dluhu žalovanou, a to dne 15. 4. 2016, 21. 10. 2016 a 27. 2. 2017.
3. Žalovaná se žalobou nesouhlasila s tím, že není ve věci pasivně legitimována, mandátní smlouva byla uzavřena prof. Ing. Častorálem, likvidátorem žalované, žalovaná nebyla smluvní stranou této smlouvy. Prof. Častorál takto postupoval záměrně, aby k obsahu smlouvy nemohly být vznášeny dotazy ze strany dozorčí rady žalované s ohledem na jeho stálé spory s představenstvem a dozorčí radou žalované. Poukázala na to, že dle faktur byly účtovány služby pro likvidátora. I když došlo k uznání dluhu, lze domněnku existence dluhu vyvrátit důkazem, že dluh nevznikl. Namítala, že účtovaná činnost nebyla nijak specifikována, zpochybnila, že by žalobkyně takovou činnost vůbec realizovala.
4. Na základě provedeného dokazování dospěl soud I. stupně k závěru, že od 15. 12. 2000 až do 5. 3. 2017 zastupoval žalovanou jeden likvidátor prof. Ing. Zdeněk Častorál. Za svou činnost dostával odměnu ve výši 15 000 Kč měsíčně. Následně byli jmenováni dva další likvidátoři společnosti, a to společnost Tomko a partneři, v.o.s. a JUDr. Dagmar Mířová. Během doby, kdy za společnost jednal pouze jeden likvidátor prof. Častorál, uzavřela žalovaná zastoupená prof. Častorálem celkem tři mandátní smlouvy s žalobkyní, a to dne 1. 6. 2004, dne 30. 6. 2009 a 1. 9. 2011. Předmětem těchto smluv byla spolupráce mezi mandantem (žalovanou) a mandatářem (žalobkyní) při dohledávání, specifikování a zpeněžování nemovitého majetku Harvardského průmyslového holdingu a.s. – v likvidaci spravovaného mandantem. Mandatáři náležela odměna stanovená hodinovou sazbou ve výši 1200 Kč bez DPH a odměna ve výši 10 % bez DPH z ceny dosažené zpeněžením. V první a třetí mandátní smlouvě, tj. smlouvě ze dne 1. 6. 2004 a smlouvě ze dne 1. 9. 2011 byl jako mandant označen Doc. Ing. Zdeněk Častorál, Dr.Sc, likvidátor Harvardského průmyslného holdingu, a.s. – v likvidaci. Ve smlouvě ze dne 30. 6. 2009 byl jako mandant označen Harvardský průmyslový holding a.s. – v likvidaci zastoupený prof. Ing. Zdeňkem Častorálem.
5. Dohodami o uznání závazku ze dne 25. 4. 2016, 21. 10. 2016 a 27. 2. 2017 likvidátor společnosti prof. Častorál uznal závazek žalované vůči žalobkyni s tím, že se jedná o pohledávky z titulu služeb poskytnutých v rámci uzavřené mandátní smlouvy ze dne 1. 9. 2011 a jejich dodatků a jednotlivých daňových dokladů a zavázal se jej uhradit.
6. Po právní stránce soud I. stupně posoudil uznání dluhu dle nové právní úpravy, tj. dle § 2053 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) s odkazem na § 3028 o. z. s tím, že uznání dluhu má povahu samostatného právního jednání. Shledal, že všechny tři dohody o uznání dluhu mají všechny náležitosti, je z nich zřejmé, jaký dluh, v jaké výši a z jakého závazku je uznáván. Důsledkem uznání dluhu je pak vyvrátitelná právní domněnka, že dluh v době uznání trval. Důkazní břemeno, že dluh vůbec nevznikl, byl splněn nebo zanikl z jiného důvodu, tak bylo na žalované.
7. Pokud žalovaná tvrdila, že dluh vůbec nevznikl, neboť mandátní smlouva ze dne 1. 9. 2011 nebyla uzavřena se žalovanou, ale s prof. Častorálem jako fyzickou osobou, vycházel soud

I. stupně z toho, že byly uzavřeny celkem tři mandátní smlouvy o spolupráci při zpeněžení nemovitého majetku, kdy u dvou z těchto smluv ze dne 1. 6. 2004 a 1. 9. 2011 byl jako mandant označen Doc. Ing. Zdeněk Častorál, Dr.Sc, likvidátor Harvardského průmyslného holdingu, a.s. – v likvidaci a ve smlouvě ze dne 30. 6. 2009 byl jako mandant označen Harvardský průmyslový holding a.s. – v likvidaci zastoupený prof. Ing. Zdeňkem Častorálem. I když v mandátní smlouvě ze dne 1. 9. 2011, která se následně stala předmětem uznání závazku, byl jako mandant označen Doc. Ing. Zdeněk Častorál, Dr.Sc, likvidátor Harvardského průmyslného holdingu, a.s. – v likvidaci, nebylo možno usuzovat, že by tuto smlouvu uzavřel prof. Častorál jako fyzická osoba. I když správně byla žalovaná označena pouze v mandátní smlouvě ze dne 30. 6. 2009, poukázal na to, že pouze nepřesné označení nemůže zpochybnit celý závazek. Vycházel rovněž z toho, že prof. Častorál za svou činnost likvidátora pobíral odměnu ve výši 15 000 Kč měsíčně. Těžko si tak bylo možno představit, že by za této situace bral na sebe závazek z mandátní smlouvy na odměnu žalobkyně s hodinovou sazbou 1200 Kč a další odměnou ve výši 10 % bez DPH z ceny dosažené zpeněžením. Prof. Častorál, jako v té době jediný likvidátor společnosti a tedy jako její statutární orgán, zcela jistě mohl uzavírat smlouvy a dohody vztahující se k likvidaci předmětné společnosti, tj. žalované. Soud I. stupně poukázal na to, že jeho činnost byla několikrát podrobena soudnímu přezkumu a nikdy nebylo shledáno pochybení. Rovněž tak finanční úřad neshledal žádné pochybení ohledně vyúčtovaných faktur společnosti žalobkyně. K námitce žalované, že žalobkyně si měsíčně účtovala desítky hodin za administrativní činnost, kterou měl vykonávat sám prof. Častorál, odkázal soud I. stupně na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 75 Cm 29/2009, v němž bylo konstatováno, že prof. Častorál je dostatečně odborně způsobilý pro výkon této funkce a je zcela logické, že v rámci likvidace společnosti se základním kapitálem vyšším než 16 mld. korun si likvidátor musí najímat právníky či účetní firmy, jelikož při takovéto hodnotě majetku by stěžejí takovouto likvidaci mohl provádět sám. Za situace, kdy prof. Častorál byl v době uzavírání mandátních smluv i v době uznání závazků jediným likvidátorem společnosti, měl nepochybně oprávnění uzavírat smlouvy, dohody apod., soud I. stupně tak neměl žádné pochybnosti o tom, že předmětné mandátní smlouvy (včetně mandátní smlouvy ze dne 1. 9. 2011) uzavíral prof. Častorál za žalovanou a nikoliv jako fyzická osoba. Poukázal přitom na celý kontext a časovou souslednost uzavíraných mandátních smluv, kdy bylo zřejmé, že u jedné z uzavřených mandátních smluv byla žalovaná označena zcela správně. Obsahově byly přitom všechny tři mandátní smlouvy téměř shodné. Dovodil tedy, že všechny tři smlouvy byly uzavřeny žalobkyní na straně jedné a žalovanou na straně druhé, za kterou jednal její likvidátor prof. Častorál.

8. Pokud žalovaná namítala, že dohody o uznání dluhu odkazovaly na mandátní smlouvu ze dne 1. 9. 2011, ale faktury, které měly specifikovat výši dluhu, odkazovaly na mandátní smlouvu ze dne 7. 5. 2009, byl tento rozpor vysvětlen jak svědeckou výpovědí prof. Častorála, tak prohlášením účetní Ireny Hájkové, dle nichž se jednalo o administrativní chybu ve fakturách (špatné datum mandátní smlouvy). Mezi stranami přitom bylo nesporné, že žádné jiné mandátní smlouvy uzavřeny nebyly. V dohodách o uznání závazku přitom bylo výslovně uvedeno, že se jedná o faktury vystavené na základě prací z mandátní smlouvy ze dne 1. 9. 2011. Všechny faktury zde byly řádně specifikovány dle čísla, data, výše ceny. Chyba v předmětu plnění tak dle soudu I. stupně nemohla vyvrátit existenci dluhu, jak namítala žalovaná. Poukázal přitom rovněž na to, že na základě dohody o uznání závazku ze dne 25. 4. 2016 bylo ze strany žalované i částečně plněno.
9. Žalobu tak shledal důvodně podanou, a proto jí vyhověl včetně úroků z prodlení s výjimkou částí úroků z prodlení, kdy byl zřejmě v důsledku administrativního pochybení požadován úrok z nesprávně uvedené částky.
10. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), úspěšné žalobkyni byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek 68 853 Kč a náklady právního zastoupení, a to odměnu za 7 úkonů po 13 820 Kč dle § 7 a § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g / vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“),

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Vápeníková

náhradu hotových výdajů 7 x po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, náhradu za promeškaný čas za 5 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 AT, cestovné 1 496,88 Kč a 21 % DPH, celkem 191 725,14 Kč.

11. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, v němž soudu I. stupně vytýkala nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci. V první řadě nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, že mezi účastníky byla uzavřena dne 1. 9. 2011 mandátní smlouva, poukázala na to, že žalovaná nebyla smluvní stranou této smlouvy, tou byl prof. Častorál jako fyzická osoba. Nejednalo se pouze o nepřesnost v označení, osoba mandanta byla od žalované v textu smlouvy odlišena (článek 2 smlouvy). Poukázala na to, že i ve fakturách byl účel platby označen jako služby pro likvidátora HPH, a.s. podle mandátní smlouvy ze dne 7. 5. 2009, prof. Častorál byl na fakturách uveden jako odběratel. Nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, který tento fakt vyložil pouze jako nepřesnost v označení smluvní strany, poukázala na to, že výklad právního úkonu lze vykládat podle vůle toho, kdo jej činil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem. Výklad soudu I. stupně se od jazykového vyjádření bezdůvodně odchýlil. Poukázala přitom na to, že nemohlo jít o omyl nebo nedopatření, neboť mandátní smlouvy podepisovaly právně vzdělané osoby, žalovaná uzavřela v zastoupení prof. Častorálem celou řadu smluv, kde byla identifikována zcela správně. Tento postup prof. Častorála byl motivován tím, aby k obsahu smlouvy nemohly být vznášeny dotazy ze strany orgánů společnosti přímo na žalobkyni, a to s ohledem na vážné kompetenční spory s představenstvem a dozorčí radou žalované. Nesouhlasila ani s úvahou soudu I. stupně, že si lze těžko představit, že by prof. Častorál, který za svou činnost likvidátora pobíral odměnu ve výši 15 000 Kč měsíčně, uzavíral mandátní smlouvu se žalobkyní s hodinovou sazbou 1 200 Kč pro žalobkyni a další odměnou ve výši 10 % bez DPH z ceny dosažené zpeněžením. Poukázala na to, že prof. Častorál uzavřením takové mandátní smlouvy žádný právní předpis neporušil, jeho motivace nebyla podstatná. Namítala, že takto by bylo možno zpochybnit jakoukoli smlouvu poukazem na to, že nebyla pro jednu ze stran vhodná. Namítala, že soud I. stupně měl rozlišit smlouvy uzavřené prof. Častorálem, v nichž zastupoval Harvardský průmyslový holding a.s. – v likvidaci (dále jen „HPH a.s.“), od smluv, které uzavřel jako fyzická osoba, v mandátní smlouvě z roku 2011 byl smluvní stranou prof. Častorál. Nesouhlasila s odkazem soudu I. stupně na soudní řízení ohledně přezkumu činnosti likvidátora ani na kontrolu finančního úřadu s tím, že tato řízení s nyní projednávanou věcí nijak nesouvisí. Pokud soud I. stupně vycházel ze tří po sobě jdoucích mandátních smluv, měl naopak zohlednit jejich odlišnost v označení subjektů a skutečnost, že strany byly schopny označit žalovanou jako subjekt smlouvy správně, až počátkem roku 2010 a 2011 přestal prof. Častorál spolupracovat s dozorčí radou a vznikla potřeba, aby žalobkyně nebyla povinována přímo žalované. Uznání dluhu byla prof. Častorálem provedena ve zlé víře v situaci, kdy žalovanou přivedl do vážných finančních potíží a hrozila mu ztráta kontroly nad společností. Nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, že se jí nepodařilo vyvrátit domněnku existence dluhu, poukázala na to, že dluh nikdy nevznikl, mandátní smlouva z roku 2011 žalovanou nezavazuje, není smluvní stranou této smlouvy, tou byl pouze prof. Častorál. Uznáním dluhu nemohlo dojít k přesunu dluhu na žalovanou, nemohl jím být vytvořen závazkový vztah, stejně tak předložením faktur. Poukázala na vzájemnou rozporuplnost dohod o uznání s dalšími dokumenty předloženými žalobkyní, ve fakturách byl účel platby označen jako služby pro likvidátora HPH a.s. dle mandátní smlouvy ze dne 7. 5. 2009, jednalo se tak o služby pro likvidátora, tedy prof. Častorála, který byl také uveden v sekci odběratele. Mandátní smlouva ze dne 7. 5. 2009 nebyla předložena, v dohodách o uznání se mělo jednat o závazky z mandátní smlouvy ze dne 1. 9. 2011. Poukázala na to, že projev vůle uznat dluh nesmí vzbuzovat žádné pochybnosti, v daném případě s ohledem na zásadní nesrovnalosti nemohlo platně dojít k uznání dluhu. Namítala dále, že žalobkyně nemá k dispozici žádné podklady, z nichž by vyplývalo, že žalobkyně skutečně odvedla práci specifikovanou ve fakturách, žalobkyně žádné podklady ke své činnosti nepředložila. Žádala, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

12. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované poukázala na důkazní břemeno žalované prokázat, že dluh nevznikl nebo zanikl, to žalovaná neunesla. Poukázala na judikaturu týkající se uznání dluhu s tím, že pouhým popřením skutečnosti, o níž platí vyvratitelná domněnka, tak učinit nelze. Namítala, že žalovaná žádný důkaz opaku nepředložila, např. že o závazcích vůči žalobkyni nebylo účtováno, že DPH z fakturovaných částek nebylo uplatňováno apod. Celý spor považovala za důsledek rozporů mezi prof. Častorálem a dalšími dvěma později jmenovanými likvidátory, kteří se snaží zpochybnit věrohodnost prof. Častorála a jeho předchozí činnost. Poukázala na to, že bylo možno činnost žalobkyně ve vztahu k žalované prověřit, žalobkyně na výzvu Policie ČR předala písemnosti vážící se ke spolupráci se žalovanou. Veškeré dokumenty jsou archivovány u Městského soudu v Praze ve dvou místnostech ve sklepě. Žalovaná tak měla možnost se s těmito písemnostmi seznámit. Dále poukázala na to, že dlouhodobě plnila úkoly ve prospěch žalované již od roku 2004, zástupci dozorčí rady a představenstva žalované byli srozuměni s její odměnou a jejím rozsahem. Závěry soudu I. stupně považovala za věcně správné, vyplývající z provedených důkazů. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku.
13. Při odvolacím jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalovaná poukázala na usnesení Vrchního soudu v Praze, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o odvolání prof. Častorála z funkce likvidátora s tím, že odůvodnění napadeného rozsudku o odborné způsobilosti likvidátora je s tímto rozhodnutím v rozporu. Žalobkyně namítala, že předmětem sporu nebyla odborná způsobilost prof. Častorála.
14. Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení jemu předcházející a odvolání žalované důvodným neshledal.
15. Usnesením Vrchního soudu v Praze o odvolání prof. Častorála z funkce likvidátora žalované se nezabýval, neboť jeho aktuální působení v této funkci, případně jeho odbornou způsobilost tuto funkci zastávat, nepovažoval pro posouzení dané věci za podstatnou.
16. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že dohody o uznání závazku ze dne 25. 4. 2016, 21. 10. 2016 a 27. 2. 2017 mají všechny náležitosti uznání dluhu ve smyslu § 2053 o. z., je zde jasně specifikován důvod závazku (mandátní smlouva ze dne 1. 9. 2011) a jeho výše, přičemž jsou specifikovány dílčí pohledávky vyplývající z jednotlivých zde uvedených faktur.
17. Uznání dluhu mělo za následek přenesení důkazního břemene ohledně existence, resp. neexistence závazku na dlužníka, bylo tedy na žalované, aby prokázala, že tyto závazky nevznikly, byly splněny nebo zanikly.
18. Odvolací soud se ztotožnil rovněž se závěrem soudu I. stupně, že žalovaná toto důkazní břemeno neunesla. Námitky, které žalovaná uplatnila ve svém odvolání, vznesla již před soudem I. stupně, který se s nimi v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem vypořádal.
19. Žalovaná v první řadě namítala nedostatek věcné legitimace s tím, že z dané mandátní smlouvy jí žádný závazek vzniknout nemohl, neboť nebyla účastníkem této smlouvy, poukazovala přitom na to, že jako mandant byl označen prof. Častorál, nikoliv HPH a.s.
20. Soud I. stupně provedl výklad ujednání účastníků dané mandátní smlouvy v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu i Ústavního soudu. Ta dovodila, že *při výkladu smlouvy uzavřené v písemné formě se vychází nejen z jazykového vyjádření zachyceného v listině, ale zejména též z vůle (úmyslu) smluvních stran, na niž lze usuzovat z dokazováním zjištěných okolností souvisejících s projevem vůle, včetně okolností, za nichž došlo k uzavření smlouvy, a následného chování stran. Ke skutečné (dokazováním zjištěné) vůli jednajících osoby lze ovšem přiblížit pouze v tom případě, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem, výkladem lze pouze zjišťovat obsah právního úkonu, nelze jím však projev vůle nabrazovat, měnit či doplňovat* (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 29 Odo 1335/2005, rozsudek ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. 23 Cdo 5227/2009).
21. Další judikatura, která navazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2005 sp. zn. I. ÚS 625/2003, upřednostnila výklad vycházející ze zjištěné vůle stran před doslovným textem

ujednání. *Doslovný výklad textu smlouvy může, ale nemusí být v souladu s vůlí jednajících stran. Směřuje-li vůle smluvních stran k jinému významu a podaří-li se vůli účastníků procesem hodnocení skutkových a právních otázek ozřejmit, má shodná vůle účastníků smlouvy přednost před doslovným významem textu jimi formulované smlouvy. Vůli je nutno dovozovat z vnějších okolností spojených s podpisem a realizací smluvního vztahu, zejména z okolností spojených s podpisem smlouvy a následným jednáním účastníků po podpisu smlouvy* (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 32 Cdo 3751/2014, rozsudek ze dne 18. 10. 2017, sp. zn. 4725/2015, rozsudek ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 3759/2017). Současně dovodila, že *výklad projevu vůle nemůže vést k takovým důsledkům, které jsou z hlediska pravidel logiky zjevně absurdní* (srov. např. rozsudek ze dne 6. 1. 2014, sp. zn. 32 Cdo 196/2012).

22. Takto soud I. stupně postupoval, nevycházel pouze z textu smlouvy (doslovného označení stran mandátní smlouvy), ale zjišťoval vůli stran (výpovědí prof. Častorála, který tehdy smlouvu za žalovanou v postavení likvidátora žalované uzavřel), vzal v potaz následné chování účastníků a ujednání účastníků hodnotil rovněž za použití logiky.
23. Odvolací soud shledal zcela správným jeho výklad, že závazek z mandátní smlouvy ze dne 1. 9. 2011 tížil žalovanou, v jejíž prospěch byla činnost mandátáře sjednána.
24. Žalovaná sice důvodně namítala, že jako mandant byl ve smlouvě označen prof. Častorál, nikoliv HPH a.s., přestože v jiné mandátní smlouvě ohledně shodné činnosti uzavřené týmiž osobami byla označena výslovně žalovaná, přičemž se jednalo o osoby disponující právníkem vzděláním, v jejichž schopnostech nepochybně bylo přesně specifikovat subjekty smlouvy. Nicméně je třeba zohlednit to, že mandátní smlouva nebyla uzavřena s prof. Častorálem jako samostatnou fyzickou osobou, ale s prof. Častorálem coby likvidátorem žalované, což bylo v označení mandanta výslovně uvedeno; činnost, kterou měla žalobkyně jako mandátář vykonávat, sloužila k zajištění likvidace HPH a.s., nikoliv k soukromým účelům prof. Častorála. Tato činnost tak logicky byla, resp. měla být placena z prostředků HPH a.s., v jejíž prospěch byla uskutečňována. Soud I. stupně v této souvislosti správně poukázal rovněž na výši odměny likvidátora a sjednanou výši odměny mandátáře, z nichž dovodil, že odměna mandátáře zjevně nemohla být hrazena z odměny likvidátora, ale z prostředků HPH a.s. Tak i účastníci této smlouvy postupovali, na sjednanou odměnu byla žalobkyni poskytnuta záloha z prostředků HPH a.s. I když tedy byl v mandátní smlouvě jako mandant označen pouze likvidátor HPH a.s., vůlí účastníků této smlouvy bylo zavázat HPH a.s., v jejíž prospěch byla činnost realizována a za niž jednal prof. Častorál v postavení likvidátora, a nikoliv fyzickou osobu likvidátora, tj. prof. Častorála osobně. Pokud v této souvislosti žalovaná dále poukazovala na to, že na fakturách byl jako odběratel veden prof. Častorál, pak jeho jméno bylo uvedeno až za označením žalované, adresa odběratele bylo sídlo žalované, nikoliv bydliště prof. Častorála. Ani z této okolnosti tak nelze jiný závěr dovodit.
25. Případnou motivaci likvidátora k nesprávnému, resp. nepřesnému označení mandanta, spočívající ve snaze vyhnout se kontrole představenstva a dozorčí rady HPH a.s., jak namítala žalovaná, nepovažoval odvolací soud ve vztahu k žalobkyni za rozhodnou, tyto okolnosti by mohly být zohledněny ve vztazích mezi žalovanou a jejím likvidátorem, nikoliv ve vztahu ke třetím osobám.
26. Pokud tedy žalovaná zdůrazňovala doslovný text mandátní smlouvy ohledně označení jejich účastníků bez ohledu na vůli stran a jejich následné chování, neshledal odvolací soud tuto námitku důvodnou.
27. Odvolací soud neshledal opodstatněnou ani námitku žalované, že na fakturách byl odkaz na mandátní smlouvu ze dne 7. 5. 2009, nikoliv 1. 9. 2011. Tento rozpor byl vysvětlen nejen výpovědí prof. Častorála, ale rovněž prohlášením účetní žalobkyně, že se jednalo pouze o administrativní nedopatření. Z tohoto pochybení přitom nelze dovozovat neplatnost či absenci závazku žalované.
28. Pokud dále žalovaná namítala, že nemá k dispozici podklady, z nichž by vyplývalo, že účtovaná činnost byla žalobkyní skutečně provedena, pak z tvrzené absence výsledků činnosti žalobkyně

nelze dovodit, že žádnou činnost nevyvíjela, pouhá pochybnost přitom nestačí k tomu, aby tato skutečnost nebyla považována za prokázanou (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. 33 Cdo 2206/2010). Žalovaná žádná konkrétní tvrzení k tomu neuvedla, důkazy neoznačila, na vyjádření žalobkyně, že všechny podklady předala Policii ČR v rámci vyšetřování, nijak nereagovala. Soud I. stupně nepochybil, pokud v této souvislosti navíc poukázal na výsledky šetření finančního úřadu, který shledal, že k plnění žalované ze strany žalobkyně v době, která byla předmětem kontroly, došlo. I když výsledky daňového řízení nejsou pro soud závazné, nic nebrání tomu, aby byly využity jako součást podkladů pro rozhodnutí soudu v souladu s § 125 o. s. ř.

29. Odvolací soud tak shodně se soudem I. stupně dospěl k závěru, že se žalované nepodařilo prokázat, že závazky specifikované ve výše uvedených dohodách o uznání závazku nevznikly nebo zanikly.
30. Odvolací soud tedy napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř. včetně rovněž správného akcesorického výroku o nákladech řízení.
31. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř., úspěšné žalobkyni byla přiznána náhrada za právní zastoupení, a to za 2 úkony (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání) po 13 820 Kč dle § 7 a § 11 odst. 1 písm. d/ a g/ AT, paušální náhradu hotových výdajů 2 x po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 AT, cestovné za cestu k odvolacímu jednání 737,04 Kč (při vzdálenosti Mladá Boleslav – Praha a zpět 128 km, průměrné spotřebě vozidla 4,9 litrů/100 km, sazbě základní náhrady 4,20 Kč/km a ceně pohonných hmot 31,80 Kč/l dle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), náhradu za ztrátu času za 2 půlhodiny po 100 Kč dle § 14 odst. 1 a 3 AT, vše včetně 21% DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 6 127,18 Kč, celkem 35 304,22 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.)

Praha 10. prosince 2020

JUDr. Markéta Wildová v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Vápeníková